

τὸν δολοφονήσωσιν ἢ τὸν ζωγρήσωσι. Τούτου μὴ πραγματοποιηθέντος, οἱ Τούρκοι τῷ προσέφερον δῶρα, τιμὰς, τίτλον, ὅπως παύσῃται τοῦ πρὸς αὐτοὺς πολέμου, καὶ ἐγκαταλείψῃ τὰ λημέρια τῆς δόξης του.

Ὁ Δῆμος ὅμως δὲν ἠμαύρου τὸ ἔνδοξον παρελθόν του, δὲν ἀπηνεῖτο ἀντὶ χρυσοῦ τὰς εὐγενεῖς ἀρχάς του, ὡς πολλοὶ τῆς νῦν γενεᾶς, ἀντὶ μισθοῦ καὶ παρασχῆμων, κύπτουσι πρὸ παντός, ἔστω καὶ τῶν ἐχθρῶν των.

Διὰ δριμείας βλασφημίας ἀπέστειλε πάντα ταῦτα εἰς τὸν Σατανᾶν, καὶ ἠτύχως ὡς πάντοτε, ἐξηκολούθει τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ιδεώδους του, ὅτε καὶ ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὸν ὅλον ἀγῶνα τοῦ ἔθνους μας λήγοντα, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Παλιγγενεσίαν ἀνατέλλουσαν.

Τότε μόνον ὁ Δῆμος ἐμειδίασεν ἐκ τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας του, καὶ ἡ ψυχὴ του εὐλαβῶς καὶ εὐγνωμόνως ὑψώθη μέχρι τοῦ Πλάστου.

Τὸ χεῖλος ἐφαιδρύνθη, καὶ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του πλατυνομένην, ὑπερεκχειλιζούσαν ἐκ χαρᾶς, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει, ὅτι ἐκεῖ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὰ βάθη τῶν χλοερῶν κοιλάδων, ὀπισθεν τῶν βουνῶν ἐκείνων, τὸν ἀνέμενεν ἡ τότε βροδίνη παιδίσκη, ἡ ἀθῶα, ἡ γλυκεῖα Χαΐδω, ἣν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἠγάπα τόσον. Καὶ ἦτο ἀληθῶς γλυκυτάτη ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του, ἦτο ἀξία τοῦ βωμοῦ τῆς λατρείας, ἣν ἐντὸς τῶν λασίων στηθῶν του ἔτρεφεν, ὁ τραχὺς, πλὴν ἀγαθὸς Δῆμος. Μετὰ τὴν Πατριδα, ἡ Χαΐδω, ἡ κόρη μὲ τὴν βροστρυχῶδη κόμην, μὲ τοὺς πλήρεις εἰλικρινεῖας περικαλλεῖς ὀφθαλμούς, δι' ὧν ἄλλοτε τοσοῦτον ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴν τοῦ Δήμου.

Ἡμέραν τινὰ τῇ ἀπέστειλε κλαδίσκον μύρτου, σύμβολον ἔρωτος καὶ ἀναμνήσεως, μετ' οὐ πολὺ δὲ κατήρχετο τῶν ὑψικαρήνων ὀρέων, ἵνα τελέσῃ τὸν εὐτυχῆ ὑμέναιόν του μετ' ἐκείνης, τῆς ὁποίας παιδίον ἔτι ἔσπεφε τὴν ὠραίαν παιδικὴν κεφαλὴν μὲ ἄνθη, καὶ ἦς ὁ ἠχηρὸς γέλως τόσον ἠῦφρανε τὴν ψυχὴν του.

Ἦδη εὐτυχήσας νὰ δρέψῃ τὰς δάφνας τῶν νικῶν του, ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ πατριδι στέφει δι' αὐτῶν τὴν ἐκλεκτὴν του Χαΐδω.

*Ἔγραφο ἐν Μαγχεστέρη τῇ 18ῃ Φεβρουαρίου 1897*

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΓΡ. ΖΛΑΤΑΝΟΥ

## Τ Ο Π Ν Ε Υ Μ Α

Τὸ Πνεῦμα ποῦ 'κατέβηκε  
'Απ' τὰ οὐράνια, φῶς μου,  
'Σ τοὺς μαθητὰς τὰς γλῶσσας  
Νὰ μάθῃ ὅλου τοῦ κόσμου,

Τὸ πνεῦμα παρεκάλεσα  
Μὲ χέρια σταυρωμένα,  
Τῇ γλῶσσα τῆς ἀγάπης  
Νὰ μάθῃ καὶ σὲ σένα . . .

Γ. Ο. ΣΑΪΑΚΤΗΣ